

РЕШЕНИЕ

№ 7335

гр. София, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 01.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **7442** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК, вр.чл.8, ал.4 от НАРЕДБА за условията и реда за предоставяне и изплащане на средства от държавния бюджет за компенсиране на разходите, извършени от родителите за отглеждането и обучението на децата, които не са приети в държавни или общински детски градини или училища поради липса на свободни места..
Образувано е на основание изпратена от Район „Триадица“ – СО жалба от Т. Г. Г. – Д. от [населено място] против Заповед №РТР23-РД56-1278/26.04.2023 г. на Кмета на Район „Триадица“ – СО, с която, в качеството ѝ на майка на детето Н. А. Д. е отказано изплащането на компенсация по реда на Наредба за условията и реда за предоставяне и изплащане на средства от държавния бюджет за компенсиране на разходите, извършени от родителите за отглеждането и обучението на децата, които не са приети в държавни или общински детски градини или училища поради липса на свободни места. В жалбата се твърди несъответствие между фактическото и правно основание, въз основа на което е издаден оспорения отказ. Като фактическо основание за това е посочено, че искането е подадено извън срока по чл.9, ал.1 от Наредбата, а като правно основание е посочена разпоредбата на чл.10, в която разпоредба не е предвидено кмета да отказва изплащане на компенсации заради по-късно подадено искане по чл.9 от Наредбата. Счита, че доколкото основанията за отказ за изплащане на компенсации са изчерпателно изброени в Наредбата и по-късно подаденото искане по чл.9 не е сред тях, Кмета е превишил правомощията си. Твърди се също, че издадения отказ противоречи и на целта на закона. По тези съображения, подробно

мотивирани в жалбата и в представени писмени бележки, се иска оспорената заповед да бъде обявена за нищожна, респективно отменена като незаконосъобразна или нецелесъобразна и общината да бъде задължена да ѝ заплати компенсациите за месеците януари и февруари 2023 г., заедно с лихва за забава. Претендира и присъждаде на деловодни разноски в размер на внесената държавна такса.

Ответникът Кмета на Район „Триадица“ – СО, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт В. С., в съдебно заседание оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност, с искане същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложена е в заверено копие административната преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

На 24.10.2022 г. оспорващата е депозирала в Район „Триадица“ – СО заявление по чл.8, ал.1 от Наредбата за изплащане на компенсация за извършени от нея разходи за учебната 2022/2023 г. за обучението и отглеждането на дъщеря ѝ Н. А. Д.. На същата дата е подала и искане по чл.8, ал.2 от Наредбата за изплащане на компенсациите за периода 15.09.2022 г. – 31.10.2022 г. Със Заповед №РТР22-РД56-1220/11.11.2022 г. Кмета на Район „Триадица“ - СО е наредил да се изплати компенсация за този период в посочен размер. Искане по чл.8, ал.2 от Наредбата за изплащане на компенсациите за периода 01.01.2023 г. – 28.02.2023 г. оспорващата е подала по електронен път, като същото е изпратено на 07.04.2023 г., заедно с доказателства за извършените разходи. В отговор на отправеното искане от Район „Триадица“ ѝ е изпратено ел. писмо, в което е посочено, че в страницата на района са посочени сроковете за подаване на искането, като за месеците януари и февруари срокът е бил до 05.03.2023 г., а за м. март и април документите са подават до 05.05.2023 г. В отговор на това писмо с изпратено на 10.04.2023 г. електронно писмо оспорващата е поискала възстановяване на срока еднократно по изключение. Мотивирала се е с това, че досега винаги с получаване на решението по предходното искане е бил посочван срока за подаване на следващото такова. Сега, понеже се забавило, решила да провери и междувременно подала за януари и февруари, но след този срок. Помолила е за разбиране, тъй като има одобрение за цялата учебна година в първоначалното решение. Последвало е издаване на оспорената в настоящото производство заповед, с която е отказано изплащане на компенсацията за месеците януари и февруари. В мотивите е изложено, че искането е постъпило на 07.04.2023 г., при което е подадено извън определения с това срок в чл.9, ал.1 от Наредбата, а именно 05.03.2023 г. Предвид това е прието, че неподдаването в срок е абсолютна процесуална пречка за администриране на преписката и изплащане на компенсация за периода.

Оспорващата е получила заповедта на 11.07.2023 г., когато е потвърдила получаването на имейла, изпратен на 10.07.2023 г. и приложената към него заповед за отказ.

За установяване компетентността на издателя на процесната заповед е представена Заповед №СОА21-РД09-414/16.03.2021 г. на Кмета на СО, с която на кметовете на райони в СО са делегирани правомощия по Наредбата.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА като подадена от надлежна страна, чиито законни интереси непосредствено се засягат от процесния акт, срещу подлежащ на

съдебен контрол административен акт и в срок. Установи се, че оспорващата е получила заповедта на 11.07.2023 г., а жалбата е подадена на 24.07.2023 г.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл. 146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Съдът приема, че оспореният в настоящото производство акт е издаден от компетентен орган, в кръга на делегираните му със Заповед №СОА21-РД09-414/16.03.2021 г. на Кмета на СО правомощия. В тази връзка следва да се посочи, че придобитата на основание Наредбата компетентност на кмета на общината е прехвърлена върху друг орган с допустимо правно средство, а именно с изричен правен акт, който в случая е посочената по-горе заповед, издадена на основание чл.44, ал.1, т.1, т.8, т.9 и ал.2 ЗМСМА. Делегираното е извършено при спазване принципа по чл.10, ал.1 АПК на основание разпоредбата на чл.44, ал.1 т.9 ЗМСМА, изр.1, предложение първо, според която кметът на общината възлага изпълнението на свои функции на кметовете на кметствата и районите. С тази норма при използване от законодателя на достатъчно ясна публично правна терминология относно термина „възлагане“ и при липса на изрично въведено ограничение, на практика е дадена възможност за делегиране на широк кръг от правомощия, т.е. на по-голям обем от материална компетентност, независимо от начина ѝ на придобиване (в случая придобита с разпоредба подзаконов нормативен акт). В този смисъл е Решение № 2718 от 15.03.2023 г., постановено по адм. д. № 7277 / 2022 г. на ВАС.

Оспореният акт е издаден в писмена форма и съдържа нормативно установените в чл.59, ал.2 от АПК реквизити. Посочени са обективно и пълно фактическите основания за неговото издаване. Изложените в акта факти съответстват на приложените по делото писмени доказателства. Не се установява порок във формата по смисъла на чл.146, т. 2 от АПК, който да обуславя отмяна на акта /Постановление № 4/1976г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС; Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд/. Ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал. Ответникът, чрез своите фактически констатации обосновава е посочил действителното правно положение, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висшия съдебен процес.

Вярно е твърдението на оспорващата, че посоченото в заповедта правно основание не съответства на изложената фактическа обстановка. В оспорената заповед ответникът се е позовал на разпоредбата на чл.10 от наредбата, според която Общината проверява дали са налице изискванията на чл.3, ал.1, т. 2, 4 и 6, извършва проверка на подадените документи съгласно изискванията на чл. 4 - 8 и на допустимостта на разходите. В случая такава проверка не е извършвана, а като фактическо основание за

издаване на акта е посочено, че искането е подадено извън срока по чл.9, ал.1 от Наредбата. Съдът намира обаче, че това несъответствие не представлява съществено процесуално нарушение, основана за отмяна на крайния акт. Това е така, тъй като от описанието на възприетата фактическа обстановка лицето е разбрало защо се отказва изплащане на компенсацията. В тази връзка следва да се посочи, че оспореният в настоящото производство акт има белезите на такъв по чл.56, вр. чл.27, ал.2, т.6 АПК, вр. чл.9, ал.2 от Наредбата, доколкото е прието, че искането за изплащане на компенсация е подадено извън срока. Т.е. прието е, че е налице недопустимост на последното поради неспазване на специално изискване, установено в чл.9, ал.2 от Наредбата, а именно исканията от вида на процесните, да се подадени в установения с тази разпоредба срок. При това положение административният орган е следвало да прекрати производството. Но като е отказал изплащане на компенсация на посоченото фактическо основание, вместо да прекрати производството, Кмета на Райот „Триадица“ – СО не е допуснал съществено процесуално нарушение, доколкото и в двата случая крайният резултат е един и същ – неизплащане на компенсация за поискания период.

Преценката на събраните в хода на процеса доказателства води до извод и за материална законосъобразност на процесната заповед. В разпоредбата на чл.9, ал.2 от Наредбата изрично са посочени сроковете, в които родителите на дете, неприето в държавна или общинска детска градина, следва да подават искане за компенсиране при условията и по реда на тази наредба за извършваните от тях разходи, пряко свързани с обучението и отглеждането на децата им. Както правилно е приел и ответникът, за периода м. януари и м. февруари искането следва да се подава до пети март. В случая безспорно същото е подадено извън този срок – на 07.04.2022 г., а направеното искане за възстановяване на срока не е уважено от административния орган. Съдът намира, че предвидения в разпоредбата на чл.9, ал.2 от Наредбата срок е преклузивен и пропускането му е абсолютна процесуална пречка за администриране на преписката, както е приел в мотивите си и административния орган. Това е така, тъй като този срок изрично е предвиден в нормативен акт и неспазването му води до недопустимост на отправеното искане. В тази връзка неоснователни са доводите на оспорващата, че пропускането на срока се дължи на това, че администрацията не я е уведомила за същия. Т. задължение за уведомяване административният орган няма и доколкото срокът е предвиден в нормативен акт, задължение на всеки е да го знае и да следи за спазването му при подаване на исканията си. Предвид изложеното съдът приема, че като не е подала искането си в предвидения в разпоредбата на чл.9, ал.2 от Наредбата преклузивен срок, оспорващата е подала недопустимо искане. Като е издал оспорения отказ иманно на това основание, ответникът е издал законосъобразен акт, който не подлежи на отмяна.

Предвид изложеното съдът счита, че Заповед №РТР23-РД56-1278/26.04.2023 г. на Кмета на Район „Триадица“ – СО, като издадена от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия и при спазване на предписаната от закона форма, при липса на допуснати съществени процесуални нарушения и в съответствие с материалния закон се явява законосъобразна. Следователно жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски. Съгласно тази разпоредба когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен

ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за производството по настоящото дело, разноските за юрисконсултско възнаграждение на ответника следва да бъдат определени в размер на 100 лв., с оглед естеството на производство и реализираните процесуални действия по представителство на ответника по делото. Тази сума оспорващата следва да бъде осъдена да заплати на Столична община.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд - София-град, Второ отделение, 52 състав,

РЕШИ:

ОХВЪРЛЯ жалбата на Т. Г. Г. – Д. от [населено място] против Заповед №РТР23-РД56-1278/26.04.2023 г. на Кмета на Район „Триадица“ – СО.

ОСЪЖДА Т. Г. Г. – Д. от [населено място] да заплати на Столична община деловодни разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: